

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundißimi Doctoris de Auxilio gratiæ
medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum &
Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

22. Quia destruit eam etiam cum negatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

*F. exp. lib. 2. tiam, libero nihil relinqutur arbitrio. Itaque ea-
c. 1. b. arb. sitionem per gratiam inferri voluntati, & nec-
cessitatem, gratiamque solitariam sine concursu
l. m. i. c. 12. videlicet voluntatis, operari salutem, incun-
d. l. 1. arb. dante scribant. Imo brutus animalibus ho-
m. 8. minem similem, vel potius fejorem fieri;
quandoquidem sicut more magnum, quod huc at-
que illuc remis agitantibus voluntatur, ita ad quendam
opus bonum vel secundum, sine modo affectu suo, solo
divina potestatis impulsu, mens humana versaretur.
Ecce hereticus (quem non alium quam san-
ctum Augustinum cum suis intelligit) sub pra-
textu gratiae, qualem rati hominem esse post gra-
tiam. Vbi perspicue vides, quo senti Faustus
gratiam Christianam ac veram in voluntate
operari crederet. Nonne infantia simile vide-
retur, si de gratia cuius usus instar cupi libet
potentiae, instar habitus, instar specie-
rum, instar lucis, instar concursus illius
indistinctis Dei, voluntatis nutui ad amus-
sim subditur, tales expositulationes & emula-
tus, non ab ignaro vulgo, sed ab acutissimis
viris, funderentur? Nonne recentiores gra-
vissime aduersus eos moverentur, à quibus
tam brutus sibi stupor offengereur, ut gra-
tiam illam ob ipsa cooperatione voluntatis
efficacem, quam ipsi docent, libertati voluntatis
adversam credere putarentur? Et hoc
men de Massiliensibus quoquo modo credi
volunt, ne aliquoquin ab eis doctrinam ac sensu
sua derivasse credantur.*

Quam vero sint ipsis in hac expositu ratione
similes, res ipsa clamat, & voluminibus plenis
ubique protestantur, Molina, Vasquez, Gre-
gorius à Valentia, Suarez, Lessius, & ali. Ni-
hil enim invidiosus passim inculcat, quam
per gratiam, que ad volendum, consentien-
dum, agendum prae determinat voluntatem,
funditus everti libertatem: ut non sit opus
testimonijs eorum corregatis hoc astrueret.

NOTA XXII.

Quia defrñit eam et jam cum negatur.

*Q*uod vero libertatem etiam everteret illa
gratia, quando divino iudicio subtrahit-
tur, non minus invidiosus Massiliensis questi-
funt. Nam apud Augustinum extra culpan
se videtur volunt, qui non obediens Deo, quia obediens
hoc est, gratia ad obediendum, munus Dei
est. Hanc, inquit, non accepimus. Quid itaque
corripuntur, quasi nos eam nobis dare possumus, &
nostris arbitrio dare nolumus? Itas enim Adru-
metinorum querelas suisse quoque Massiliensium,
in Epistola sua Prosper affirmat. Hinc
& Faustus: dum liberi intertempor arbitrii in ul-
teriorum partem omnia ex praedestinatione statuta
& definita esse pronunciat, etiam suprema ratione
panitia sensu abrupta pietatis evanescat. Ita vero
Faust. lib. 1. inscribit libros suos: Professio fidei adversu eos,
c. 1. *qui dum per solam voluntatem Dei, alios dicunt ad*
vitam attrabi, alios in mortem deprimi, hinc fatum
tum gentilibus afferunt, inde liberam arbitrium cum
manib[us] negant. Nam duplex in eis verbis
Augustinianæ doctrine caput impedit, pri-

A num, quod Deus per solam voluntatem,
h[oc] est, per gratiam suam, alios ad vi-
tam attrahere diceretur; alterum, quod
alios in morte relinquere, vel reproba-
re.

Idem omnino non semel adversus gra-
tiam illam ex se efficacem, qua non omnibus
datur, recentiores ingeminant. Lessius: An-
Loff. de grat. tequam detinatio efficax, non est in ipsis potesta-
ffici. c. 9. n. 9. te eam habere, ut sepe ostensum est, ac proinde nec
opus bonum facere: Vnde nullum instantis dari potest,
in quo sit potens ad utrumlibet; quod tamen ad ratio-
nem libertatis requiri, supra capite quanto ostendimus.
Idipsum docet & alijs locis. Nec ceteri differen-
tiunt. Putant enim nullo modo imputan-
dum esse peccatum, tanquam non liberâ vo-
luntate factum, si gratia, sine qua vitari non
potest, negaretur.

NOTA XXIII.

*Quia preceptum fit hominibus
impossibile.*

*D*inde, quod ex praecedenti sequitur, si
sobriabitur gratia illa vitando peccato,
vel faciendo operi, quod precipit, necessaria-
jam praecipitum fit hominibus impossibile.
Ita conqueruntur in superiori observatione
Monachi Adrumetini: Cur certi haec, argui-
lib. de Cor. mur, reprehendunt, accusant? Quid facimus, qui
non accepimus? Quasi dicentes, impossibile est
nobis facere quod precipit, quia gratiam
non accepimus, qua fieri possit. Vnde &
Faustus: Quia ergo predicatori gratiam, qui misericor-
diam negat? Quemodo videtur afferere Dei do-
num, cuius tollit auxilium &c. Quemodo multi dicen-
t, Declina a malo & fac bonum, si iam malum de-
clinare non possum? Per illius videlicet mysteri-
cordia seu gratia subtractionem.

Accurate hec imitatur Lessius: Si prater Loff. de grat.
cetera auxilia requiruntur, ad singula opera motio
(id est gratia) quedam determinans, quam habere
nen sit in potestate, utpote quam Deus pro paucis pre-
deslinavit; plurimi profecto sunt, quibus praecerta dei
sunt impossibilia. Idipsum docent alii multo
majori, ut eis videatur, ratione, si gratia sus-
ficiens ad implenda praecerta subtrahatur.
Concludunt enim eadem quæ Massiliensis
ratione subnixi: praecerta fore impossibilia:
Offert ergo Deus hec auxilia, inquit Lessius, alio-
quin sequeretur, & Deum ubere impossibilia, & nos
peccare in eo quod vitare non possumus: vel conve-
lando divina praecerta nos non peccare.

NOTA XXIV.

*Quia frustra erunt praecerta, exhorta-
tiones, correptiones,*

*E*iusdem rationis est, eodemque fundamen-
to innixum, quod conquerebantur, fru-
stra futura praecerta, exhortationes, & corre-
ptiones. De quo in praecedentibus duobus ca-
pitibus audivimus Massiliensium voces. Si-
l. 1. 1. miles passim fondunt etiam recentiores: De grat. offe-
nique frustra erunt praecerta, frustra consilia, frustra ex-
horta-